

„Náš panelák v Brně na Vinohradech.“

Narodil ses ale v Teplicích. Proč jste se tak často stěhovali?

V Teplicích jsem měl problémy s průduškama. Celý první rok jsem byl v nemocnici, protože jsem se dusil, jak je tam to blbý ovzduší. Ségry, ty to nesly líp, kluci jsou na to prý náchylnější, na to špatný ovzduší. Takže našim doporučili, jestli chtějí mít zdravý dítě, ať se odstěhujeme. Tak se naši odstěhovali.

Na jižní Moravu.

Do Hustopečí, pak do Brna.

Jak jsi vlastně začal hrát fotbal?

To taťka, furt chtěl kluka, když mám ty dvě starší ségry. (úsměv) V těch Hustopečích si pamatuju, že už jsem chodil s balonem a furt si sám kopal. Když mi bylo pět, ještě jsem ani nechodil do první třídy, tak jsem šel s kámošem na nějaký nábor, kam nabírali prvňáky. A trenér říká: *Co ty tam stojíš?* Stál jsem, protože jsem myslel, že já ještě nemůžu, když nejsem prvňák. Ale trenér mi řekl, ať s nimi jdu trénovat.

Tys musel být mezi nimi hrozně maličký... (úsměv)

Hmm... (úsměv)

Tatka byl velký fanoušek fotbalu? Sám hrával?

V těch Teplicích tehdy jo, ale asi ne na nějaké vysoké úrovni. On vždycky říkal, že fandí fotbalu. Vždycky když byl nějaký zápas: *Komu fandíš?* A on že fotbalu, hlavně prý ať se mu líbí ten fotbal. Nikdy mi neřekl, že by měl nějaký tým, kterému by fandil.

Kdy se to ukázalo, že máš v sobě něco víc?

Hrál jsem za Čafku, bývalý Zetor, a byl jsem na nějaké celostátní soutěži, *Osmkrát z abecedy fotbalu*. Tehdy se tam plnily různé úkoly, a já se dostal až do celostátního finále. A v té době vlastně došli ze Zbrojovky, že bysme měli jít se Švancim a ještě s dalšíma klukama do Zbrojovky. Napřed jsme s tím nesouhlasili, že budeme věrní Zetoru, ale nakonec jsme šli na tu jejich školu, na Janouškovu.

Podle fotek jsi vypadal jako vzorný žák. (úsměv)

Těšil jsem se vždycky hlavně na tělocvik. Ten jsme na sportovní škole měli každý den třeba dvě hodiny.

Bavil tě i nějaký jiný předmět?

Bavila mě matika.

"To jsou Hustopeče. S tím klukem dole (vlevo) jsem začal svůj fotbalový život. Vzal mě na nábor. Už ani nevím, jak se jmenoval."

„To je myslím z první třídy. Na ruce kalkulačka, matematika mě vždycky bavila. Naši věděli, co mně koupit.“

Fakt? Co tě na tom prosím tě bavilo? (smích)

Řešit ty příklady, rovnice. A šlo mě to. Ještě než jsem šel do první třídy, tak jsem měl tu matematickou učebnici celou vyplněnou. Všechny úkoly.

To je dobrý. A ještě něco tě bavilo? Měl jsi mimo fotbal nějakého koníčka?

(dlouho přemýšlí) Leda mě napadá, že jsem občas hrál videohry. Tehdy ještě nebyl PlayStation, ale takový ty, jak byly dřív.

Táta byl teda fanoušek fotbalu, ale co mamka a ségry? Zajímalo je to?

Ani moc ne, spíš taťku. Mamka se vždycky zeptala, ale že by se dívala na zápas, to ne.

Co vaši dělali za práci?

Oba dělali právě v Zetoru. Taťka na slévárně a mamka v kuchyni.

Byli jste velká rodina, tři děti. Jaký jsi měl dětství?

Výborný dětství jsem měl. Rád na to vzpomínám.

Byl jsi nejmladší, nejvíc opečovávaný?

Hmm... *(úsměv)* Akorát nevím, jestli mě naši

nějak moc nerozmazlovali, to byla jediná taková nevýhoda.

Jak to vypadalo?

Holky musely uklízet a mně řekli: *Vem si balon a běž ven.*

Myslíš, že ti to nějak uškodilo?

(mlčí) Spíš jestli mi to neublížilo v tom samotným přístupem k životu. Pak jsem se asi nedokázal správně pořádně postavit k životu, než kdyby na mě měli tvrdou ruku. Bral jsem to pak tak, že všechno jde a že všechno můžu.

Na jakou školu jsi šel po základce?

Na stavební průmyslovku. Ale to si mě už vytáhli do áčka ve Zbrojovce, kde se dopoledne trénovalo a jezdilo pryč, takže jsem tu školu vůbec nezvládal a odešel jsem na učňák.

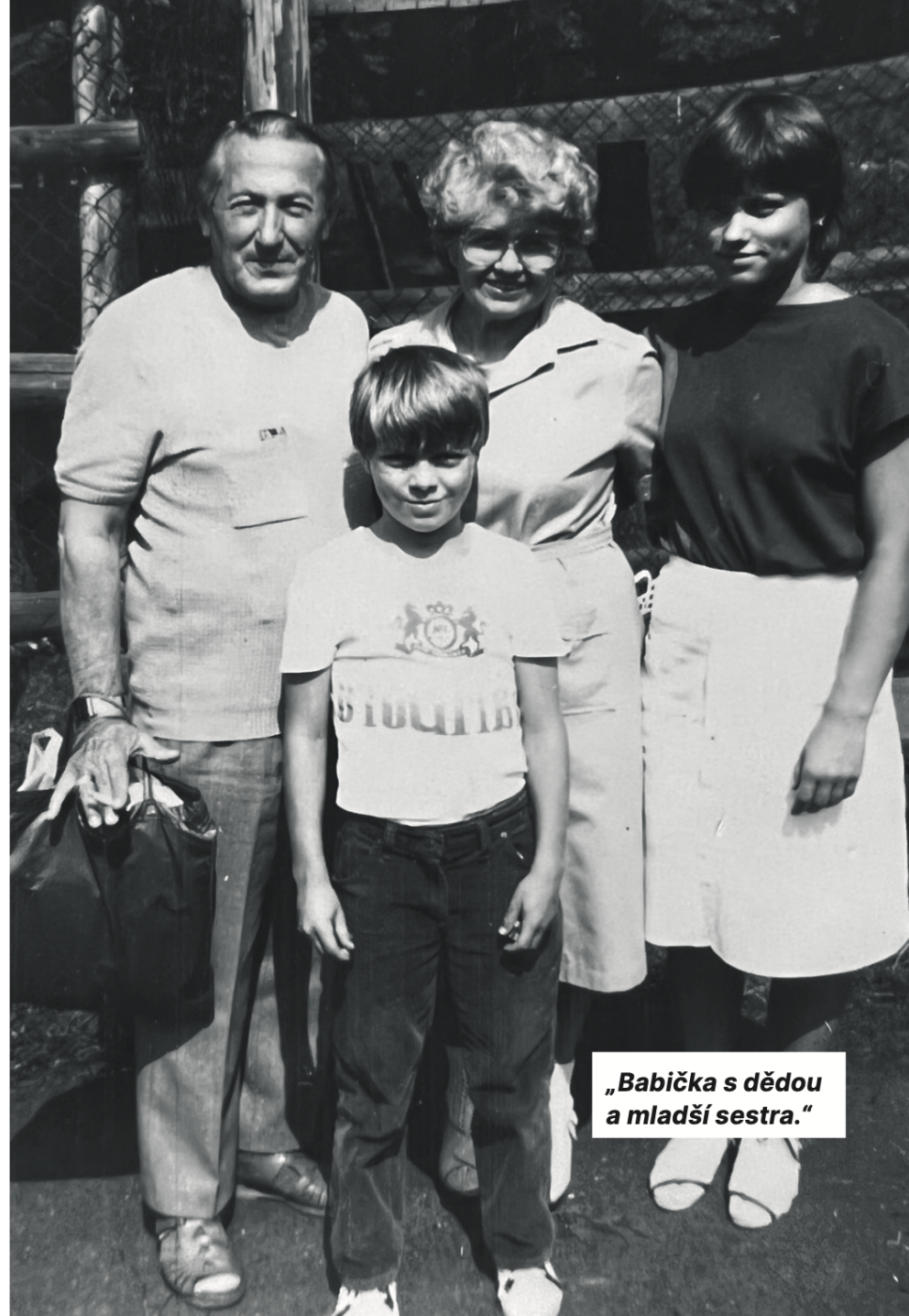
Jaký obor?

Mechanik strojů, myslím. Frézování, broušení... Prostě v dílnách.

Napadlo tě, že bys tu školu někdy potřeboval?

Nebral jsem to vůbec vážně.

Nikdo se s tebou nebavil o tom, co dělat,

**„Babička s dědou
a mladší sestra.“**

*„Tohle tričko jsem měl hrozně oblíbený.
Ten design, je tam americká vlajka.
Do Ameriky se chci jednou podívat.“*

kdyby fotbal nevyšel? Nebo co dělat po kariéře?

Naši na mě tlačili, co bych dělal a takhle, ale mě už prostě nic jinýho nezajímalo. Už jsem hrál za ty chlapy a měl jsem jedinej cíl. To bylo bohužel špatně. Po tom zranění se to ukázalo. A po kariéře taky. Všechno se musím učit odznova.

Takže rodiče se s tebou o tom zkoušeli bavit...

Jo jo. Taťka furt.

Na klubu s tebou nikdo nemluvil? Třeba o tom, dávat si peníze bokem...

Ne. Maximálně to někdo vždycky nahodil, ale místo toho, aby se za tím šlo cíleně, aby se to dotáhlo, nějak se nastavily naše účty, tak... Dalo by se nad tím určitě zauvažovat, protože to je pořád téma. I slavní sportovci to dokážou rozfofrovat ve velkém. A najednou co? Takže nějaké programy pro ně... Protože ten sportovní život fotbalistů je krátký a ten přechod mimo fotbal je hrozně těžkej. Oni se pak můžou hledat x let a bylo by dobrý, aby měli našetřeno. Pokud je někdo nezodpovědný a nemá k tomu vztah. Myslím, že by stála za to nějaká pomoc. Ale ne jenom to, že přijde nějaký poradce a něco řekne. K němu se pak